NAŠE ŽIVLJENJE JE SEDAJ DRUGAČNO
Mag. Nada Žemva, specialistka klinične logopedije

Tako je leta 2002 napisal Jernej Sluga. Štiri leta po preživeli možganski kapi. Na nek način je bilo tudi moje življenje drugačno, ker sem ga poznala. Prepričana sem in verjamem, da ljudje z afazijo potrebujejo spodbudo in skrbno obravnavo ter strokovno pomoč pri iskanju govora, sporazumevanja. Veliko dobrih praks in spodbudnih rezultatov sem našla v strokovni literaturi, člankih. Še bolj so me prepričali ljudje, ki sem jih srečevala in spoznavala v tujini na kongresih in drugih srečanjih. Želela sem, da bi bili tega deležni tudi ljudje z afazijo v Sloveniji. In prav Jernej je bil tisti, ki je na neki način živel te moje sanje.

Jerneja sem poznala vse njegovo drugo življenje. Tako je sam pravil svojemu življenju po preživeli možganski kapi. Takrat na začetku, ko je prišel na rehabilitacijo v URI Soča, ni bil tako zgovoren in njegove telesne sposobnosti so bile drugačne. Tudi on je doživel vso grozo in obup, ko se je nepričakovano in naenkrat znašel v tem drugem življenju kot »kapist«. Tako je sam sebi pogosto pravil ali pa je rekel, mi »kapisti«. Čas je naredil svoje, predvsem njegova trmasta volja do življenja. Vse, kar je v letih svojega drugega življenja dosegel, je vredno občudovanja in spoštovanja. Verjetno sta vsaka na novo pridobljena spretnost in nov korak v življenje, ki si ga je želel živeti, pripomogla k postavljanju novih izzivov in ciljev. To, kar je naredil zase, je eno. Veliko pomembnejše je, da je ves čas mislil tudi na druge »kapiste«. Spominjam se njegovih kasnejših obiskov v Soči. Želel je predstaviti svoje drugo življenje ljudem, ki so pravkar preživeli možgansko kap. Spominjam se, da se mi je včasih zdelo neprimerno. Vedela sem, da večina njih še upa, da se bodo zbudili iz groznih sanj v svoja prejšnja življenja. Verjetno je bil Jernej takrat zanje pravi šok. Res pa je, da se je z mnogimi kasneje spoprijateljil. Skupaj so premagovali ovire in tako zaživeli drugo življenje. Zdrav človek lahko govori o težavah, ki jih imajo ljudje po možganski kapi, kolikor hoče. Velikokrat sem slišala: »Kako veste, kaj se meni plete po glavi?« Prav Jernej je širil prepoznavanje in bil pravi promotor za pogovore o težavah, s katerimi se srečujejo ljudje po preživeli možganski kapi in z afazijo. Znal je pokazati, kako jih premagovati in obvladovati. Kako živeti z njimi na način, da ti je lepo, prijetno in da živiš kakovostno življenje. Tako kot zdravi ljudje. Mogoče je njegova prehojena pot komu vzor in upanje, ki dajeta smisel življenju. »Samo pet minut, prosim,« je rekel, ko se je nepričakovano pojavil na mojih vratih. Takrat je prišel s kakšno novico ali pa je povedal o svojih načrtih. Včasih sva ob kavi razrešila vprašanje in našla odgovore. Znal je poiskati pomoč zase in za druge. To je bila posebna dragocenost. Njegova skrb za druge »kapiste« je bila ves čas prisotna. Veliko njihovih zgodb ne bi poznali. V knjigi Četrt stoletja po kapi lahko spoznate ljudi, ki so vsak zase junaki življenja. Brez Jerneja bi bili verjetno še vedno skriti v domačem okolju.

Jernej je rad delil svoja doživetja in jih zapisoval. Tako je nastala bogata zapuščina o njegovem delovanju na različnih področjih. In teh ni malo.

Rad je rekel, da govori na 33 obratov. Jaz pa menim, da je odlično govoril na način, ki mu je omogočal sporazumevanje z drugimi. Tako je bilo tudi ob najinem zadnjem

pogovoru. S hvaležnostjo za vse, kar je naredil, in z občudovanjem, da je zmogel, bo ostal v mojih spominih.